

Война, война непримирима
За бащината ни любима,
Война противу лютий врагъ,
Нечаканъ гостенинъ, недрагъ!

Но на! Никифоръ приближава,
Нахлува въ Гръмова държава,
Наредъ той коли и плѣни
Не ще да знай дѣца, жени.

Въ Хемоски планини наскочи
И право къмъ Прѣслава сочи;
И нея той да изгори,
Народътъ и да измори!

Но Богъ небесни не допустна,
Врагътъ съсъ жедността си гнусна,
Народъ невиненъ той да трий,
До край кръвта му да изпий.

Гръмъ вече се добръ приготи,
Прѣмина друмища и локви;
Войската му се настани
Задъ тѣвъ високи планини.

Въвъ старо врѣме планинитѣ
Съ дрѣви били все покрити,
Съ джбрави и съсъ гжсталакъ
Обвиснали съ зеленъ шумакъ.

Тамъ всѣки българинъ достоенъ
На бой да иде като войнъ,
Захваналъ мѣсто въвъ лѣсътъ,
И чакалъ салтъ за бой гласътъ.